

CUPRINS

Vești rele / 9
Adunare în ploaie / 15
Povețe și avertismente / 27
Orașul cel mare și omul cel mic / 32
Șobolanul vaporean / 38
Focul dragonului / 54
Așteptând întinericul / 62
Rătăciți în zbor / 68
Mandragor-cel-de-Aur / 81
Spionul / 90
Furtuna / 98
În cușcă / 107
Baziliscul / 119
Profesorul Wiesengrund povestește / 130
Picior-de-Muscă dă de veste a doua oară / 145
Tot spre Sud / 157
Corbul / 167
Baldovin Wiesengrund are un oaspete / 173
La indicator / 183
Văgăuna djinnului / 192
Hotărârea lui Picior-de-Muscă / 201
Luna dispărută / 206
Piatra / 220
Furia lui Mandragor / 227

În Delta Indusului / 234
O revedere neașteptată / 237
Dragonul / 249
La mormântul călărețului dragonilor / 257
Trădătorul Picior-de-Muscă / 268
Mandragor află tot / 278
Întoarcerea călărețului dragonilor / 283
Numai minciuni / 291
Ochi în ochi / 299
Răpirea / 304
În cuibul păsării uriașe / 311
Urma pierdută / 318
O vatră veche / 323
Mănăstirea / 334
Raportul șobolăniței / 346
Pietrișu are de lucru / 351
Burr-burr-chan / 353
Rămas-bun și la drum! / 361
Urmăritorii / 371
Hotarul Cerului / 374
Ochiul lunii / 383
Peștera dragonilor / 391
Nu / 403
Prizonierul / 405
Planul / 412
Spionul înșelat / 420
Un lustru pentru vânătoare / 426
Sfârșitul lui Mandragor / 432
Rugămintea gnomului / 442
Un dragon se trezește / 451
Și acum? / 457
Înapoi / 461
Vești bune / 473

VEȘTI RELE

Nu se deslușea nici o mișcare în Valea Dragonilor. Fâșiile de ceață aduse de vânt dinspre mare se pierdeau printre munți. Păsărelele ciripeau înfundat prin pâcla umedă în timp ce soarele se ascundea în nori.

O șobolăniță apără, gonind la vale. Se împiedică și făcu o tumbă fără voie, dar se dezmetici repede.

– Și le-am spus eu... bombăni ea mai mult pentru sine. De parcă nu le-aș fi spus! Cu nasul ei ascuțit, adulmecă în jur, apoi ciula urechiușele și se repezi spre un pâlc de brazi strâmbi, care creșteau la poalele celui mai înalt dintre munți. Încă dinainte să înceapă iarna, bombăni șobolănița, încă dinainte să înceapă iarna am mirosit eu ceva, dar nu, n-au vrut să mă asculte. Aici cică se simt în siguranță. Auzi, în siguranță! Aiurea!

La rădăcina brazilor era întuneric, atât de întuneric că nici nu puteai zări crăpătura care se căsca în munte, înghițind fâșiile de ceață ca un gâtlej înfometat.

– Habar n-au de nimic, mormăi șobolănița în continuare. Tocmai asta e problema, habar n-au de nimic pe lumea asta. De nimic, de absolut nimic.

Mai privi o dată în jur, apoi dispăru în crăpătura care era de fapt intrarea într-o peșteră mare. Șobolănița țâșni, dar nu ajunsese prea departe. Cineva o apucase de coadă și o ridica în aer.

– Bună, Șobolino! Cu ce treburile pe aici?

Șobolina se întoarse să muște degetele blănoase care o țineau strâns, dar se alese doar cu câteva fire de păr de cobold, pe care le scuipă cu scârbă.

– Pucioaso! se răsti ea. Lasă-mă imediat jos, mâncătoare de ciuperci puțină la minte ce ești! N-am timp de glumele tale proaste de coboldă.

– N-ai timp? Pucioasa o puse pe Șobolina în palmă. Era o coboldă tânără, nu mai mare decât un pui de om, cu blana bălțată și cu ochi luminoși ca de pisică. Cum așa, Șobolino? Ce treburile atât de importante poți tu să ai? Ai nevoie de un dragon care să te apere de mâțele flămânde?

– Nu-i vorba de mâțe! șuieră Șobolina mânioasă.

Nu-i plăceau deloc cobolzii. Însă dragonii erau topiți după fețele lor păroase. Le făcea mare plăcere să le asculte cântecele ciudățele, mai ales când nu puteau să adoarmă. Iar când erau triști, nimeni nu-i putea consola mai bine decât un pierde-vară de cobold obraznic.

– Ei, dacă vrei cu tot dinadinsul să știi, atunci află că aduc vești rele, foarte rele, furnă Șobolina. Dar i le voi spune doar lui Lung, în nici un caz ție!

– Vești rele? Ptiu, mucegăită! Ce fel de vești rele? Întrebă Pucioasa scărpinându-se pe burtă.

– LASĂ-MĂ JOS! se răstă Șobolina.

– Bine, bine. Pucioasa oftă și o lăsă pe Șobolina pe podeaua stâncoasă a peșterii. Dar să știi că încă doarme.

– Atunci o să-l trezesc eu! șuieră Șobolina și pătrunse mai adânc în peșteră spre locul unde licărea un foc albastru care alunga bezna și umezeala din măruntaiele muntelui.

Lângă foc dormea dragonul, ghemuit, cu capul pe labele din față. Coadă lui zimțată se covrigise în jurul focului. Solzii îi luceau în lumina flăcărilor care aruncau o umbră mare pe peretele peșterii. Șobolina se repezi spre dragon, se cățăără pe laba lui și îl ciupi de ureche.

– Lung! strigă ea. Scoală, Lung! Vin!

Dragonul își ridică somnoros capul și deschise ochii.

– A, tu ești, Șobolino? bolborosi el. Era puțin răgușit. Ce, a și apus soarele?

– Nu, dar tot trebuie să te scoli. Trebuie să-i trezești pe ceilalți! Șobolina sări de pe laba lui Lung și se agita încolo și încolo.

– Eu v-am spus, dar voi n-ați vrut să ascultați.

– Despre ce tot vorbește?

Dragonul se uită întrebător către Pucioasa, care venise și se așezase lângă foc, molfăind la niște rădăcini.

– Habar n-am! plescăi Pucioasa. De ceva vreme tot bate câmpii cu prostii. Ce poate să încapă în căpșorul ăla mic al ei?

– Nu zău? Șobolina aproape că se sufoca de furie. Asta, asta...

- N-o lua în serios, Șobolino! Lung se ridică, își întinse gâtul lung și se scutură. E prost dispusă pentru că ceața i-a umezit blana.

- Pe naiba! Șobolina îi aruncă Pucioasei o privire veninoasă. Cobolzii sunt mereu prost dispuși. De la răsăritul soarelui sunt pe picioare ca să vin să vă avertizez. Și cu ce mă aleg? Blănița cenușie i se zburli de furie. Cu tâmpeniile ei blănoase, cu asta mă aleg!

- Despre ce să ne avertizezi? Pucioasa aruncă cât colo resturile rădăcinii pe care o ronțăise. Ascultă, măi ghemotoc de blană linsă, dacă nu încetezi să ne tot fierbi, o să-ți fac un nod marinăresc în coadă!

- Pucioaso!

Lung lovi cu laba în foc. Câteva scântei albastre zburară și se stinseră în blana Pucioasei, asemenea unei ploii de stele.

- Da, bine! mârâi ea. Dar șobolănița asta are așa un dar să te scoată din minți cu toată vorbăria ei...

- Așa? Atunci ascultă bine ce spun! Șobolănița se ridică pe lăbuțele din spate și își dezveli dinții din față. Viiiin oaaameniiii! strigă atât de ascuțit că răsună întreaga peșteră. Vin oamenii! Știi tu ce înseamnă asta, coboldă păroasă, mâncătoare de ciuperci și scormonitoare prin frunziș putred?! Vin chiar aiiiici!

Se lăsă o tăcere de moarte.

Pucioasa și Lung parcă împietriseră. Numai Șobolina tremura încă de mânie. Mustățile i se scuturau, iar coada îi zvâcnea încoace și încolo pe podeaua peșterii.

Primul se dezmetici Lung.

- Oamenii? întrebă el aplecându-și gâtul și întinzând laba către Șobolina, care se cățără pe ea, cu o mină jignită.

Lung o ridică până în dreptul ochilor lui.

- Ești sigură? o întrebă.

- Cât se poate de sigură, răspunse șobolănița.

Lung lăsă capul în jos.

- Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple și asta, spuse el cu glasul stins. Sunt peste tot. Cred că sunt din ce în ce mai mulți.

Pucioasa era tot fără glas. Dintr-odată însă, sări în sus și scuipă în foc.

- Cu neputință! strigă ea. Aici nu e nimic care să le placă. Nimic-nimic!

- Fleoșc! Șobolănița se aplecă atât de tare, de era să cadă de pe gheara lui Lung. Nu mai vorbi prostii! Ai fost și tu printre oameni. Nu e nimic să nu le placă. Nu e nimic pe lume să nu vrea să aibă. Ce, ai și uitat?

- Da, da, bine! bombăni Pucioasa. Ai dreptate, sunt lacomi, vor totul numai pentru ei.

- Da, asta vor, încuviință șobolănița, și vă spun că acum se îndreaptă încoace.

Focul dragonului începu să pâlpâie, flăcările scăzură până când bezna le înghiți cu totul, precum un animal mare și negru. Un singur lucru putea stinge atât de repede focul lui Lung: tristețea. Dragonul suflă încet pe podeaua stâncoasă, și flăcările izbucniră din nou.

- Într-adevăr, Șobolino, tare proaste sunt veștile pe care ni le-ai adus, spuse Lung, lăsând-o să-i sară pe umăr, apoi se îndreptă spre ieșirea din grotă.

- Vino, Pucioaso, trebuie să-i trezim și pe ceilalți.

- Aoleu, ce-or să se mai bucure și ei, mârâi Pucioasa mângâindu-și blănița, apoi îl urmă pe Lung în ceața de afară.

ADUNARE ÎN PLOAIE

Barbă-Sură era cel mai bătrân dragon din vale. Trăise mai mult decât putea să-și amintescă. Solzii lui nu mai străluceau de mult, dar mai putea să scuipe flăcări, și cei mai tineri mergeau întotdeauna la el când aveau nevoie de un sfat. Lung îl trezi pe Barbă-Sură, în timp ce toți ceilalți dragoni se înghesuiau deja la intrarea în peștera acestuia. Soarele asfințise, și o noapte întunecată și ploioasă se lăsase peste vale.

Bătrânul dragon ieși din peșteră și privi fără chef către cer. Oasele îl dureau de la umezeală, iar frigul îi înțepe-nise încheieturile. Ceilalți dragoni se dădură respectuos la o parte. Barbă-Sură își roti privile în jur. Nu lipsea nimeni, iar Pucioasa era singurul cobold care se afla acolo. Cu pași înceți și greoi, se îndreptă prin iarba umedă spre o stâncă acoperită cu mușchi, care se ridica deasupra văii ca un cap de uriaș. Gâfâind, urcă pe stâncă și mai privi o dată în juru-i. Ceilalți dragoni îl urmăreau cu priviri de copii înfricoșați. Unii erau foarte tineri și nu cunoșteau decât acea vale, alții însă veneau de departe și își mai aminteau că lumea nu aparținuse dintotdeauna oamenilor.